

та любовта е нещо, ставащо между жени - не толкова между Сафо и Атгис, колкото между душата и родената от нея мечта, вкопчващи се в прегръдка (между другото и когато изписва желанието от името на мъжки "аз", Яворов понякога го кара да бъде отстранен коментатор-наблюдател на ставащото между "жената в него" и "жената отвън" - "Пръстен с опал", "Вълшебница", "Далеко си..."). На онази, Правеща стихове, ѝ е лесно: *Блажени сте Вие, че Всякога можете да намерите своята муза, като погледнете в огледалото, V, 206; ... всяка минута по Ваша Воля, поезията може да се изправи жива пред Вас в огледалото Ви! Чакам стиховете, които Ви е нашепнала..., щях да кажа... "Вашата муза"... щеше да изглежда горе-долу като това да Ви кажа, че Вие сте сестра на себе си, V, 219. Писането, каквото го мисли Яворов, създава по-малко проблеми на женската идентичност като женска, отколкото на мъжката като мъжка. В производството на поезии Тя се среща с жената в себе си (според тази идеография на творещата думи не ѝ е потребна инсценировка на хетеросексуална еротика, не ѝ се налага да съчинява мъжа, да го скулптира от/в себе си), тя всъщност не познава болката и срама на раздвоението, може би оставяйки я равна на своето си "монолитна" жена, най-много удвояваща се в обичането на друга жена, това уж завиждащо ѝ обмисляне я лишава от способността да ражда, да създава в алегорическите пространства на мъжко-женската среща; Христофоров ужасено-стъписано кори умиращата Мила: *Какво дете бълнуваш ти, нещастно дете?, III, 114* - мъничкото момченце можеше да има бебе, детето можеше да има дете, ако е (само тогава) мислено за дълбинното в мъжа; *Вие сте бездетна!* продължава да кънти отвъд реалистките съобразявания). А Нему постоянно се налага да комуникира с Нея, с "вътрешната", проблематизираща го, позоряща и в същото време позволяваща плод, неговия плод. Помагайки си с "женски" имена като Песен ("Песен на песента ми"), Мисъл ("Посвещение"), Мечта на моите мечти ("Нощ"), въпреки че затваря (всъщност) еротическото в границите на биографичен "той", мъжката автосексуалност играе на хетеросексуалност, т.е. на способност за раждане. Инцест, събиращ наистина една и съща кръв, една и съща плът, би могъл да доведе на бял свят само ужасяващо дете.*